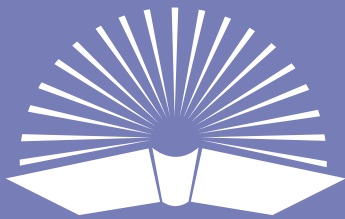

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
וישב

myshliach.net

וישב

לקו"ש חלק א' ע' 67 ואילך
מתורגם ללה"ק

רק "לברר" ולהעלות את ניצוצות הקדושה הנמצאים בדברים גשמיים. ומה מטרת פעולה זו? – "אביו", בשביל אביו שבשמים. "ישראל נמשלו לדבורה⁵: מה דבורה, כל מה שמסגלת אינה מסגלת אלא לבעל-הבית – כך ישראל, כל מה שעושין הוא לאביהם שבשמים". לא עבודה על מנת לקבל פרס, בגשמיות או ברוחניות⁶, כי אם כל העבודה צריכה להיות לאביו שבשמים.

להגיע לידי כך שלא יתערבו בעבודה זו "פניות" כל שהן – אפשר על-ידי עבודה בענינים פשוטים דוקא. בשעה שאדם עוסק בענינים נעלים של הבנה והשגה – עלולות להופיע פניות עצמיות, וכדי שהעבודה תהיה נקיה, ללא פניות, צריך להיות הדבר על-ידי עבודה פשוטה בענינים פשוטים דוקא.

כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר: "הפשיטות של אנשים פשוטים מתקשרת עם פשיטות העצמות"⁷, וכך גם בעניננו: פשיטות העבודה בענינים

א. בקשר לפסוק: "וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען" מפרש המגיד ממזריטש¹: "וישב יעקב" – יעקב קבע מושב "בארץ" – בארציות. מדוע עשה זאת? כדי ללקט – "מגורי" (מלשון אוגר קיץ²) – את ניצוצות הקדושה הנמצאים בדברים הגשמיים ולהעלותם אל "אביו" שבשמים.

– אף שה"שיבה" וההתעכבות בארץ מהוה ירידה, אין זו אלא זמנית, ורק על-ידי-כך אפשר להגיע לתוספת ועליה.

וזו הכוונה בהמשך הכתוב: "בארץ כנען". כנען הוא מלשון מסחר, כמו שנאמר: "ולא יהיה כנעני עוד בבית ה"³, והנוהג במסחר הוא, שתחלה משקיעים כספים – כדי להרויח לאחר מכן, ככתוב: "יש מפזר – ונוסף עוד"⁴.

ב. ההוראה מזה:

אין ליהודי לתור אחרי דברים נעלים דוקא, ועבודתו צריכה להיות

בבאר-שבע בבית מדרשו של שם ועבר?

אבל יעקב לא הקשה קושיות, והלך לעשות "עבודתו" בעבודת הבירורים בדרך קבלת-עול. ואף שעשה זאת בקבלת-עול – עשה בחיות ושמחה, כאמור: "וישא יעקב רגליו"¹¹.

ועל-ידי-כך, לא זו בלבד שלא היתה זאת "ירידה" בשבילו, אלא, אדרבה: מטתו שלימה, עם כל הענינים שלקח משם¹².

וזה המובן "בארץ כנען", מלשון מסחר, שכן הרויח בזה, כי "בירר" את כל הניצוצות אצל לבן ועשו, עד כדי כך שעל-ידי "המשכת המקיף" ש"המשיך" על עשו – השיג את ה"וישקהו"¹³ בכל לבו.

ל"כנען" מובן נוסף: מסחר בגשמיות, שכן התעשר בעשירות מופלגה, במדה רבה יותר מבתחלה.

ד. וזו הוראה לכל יהודי, שעל-ידי ה"וישב בארץ מגורי אביו" אז – "בארץ כנען". "יש מפזר ונוסף עוד", על-ידי פיזור וירידה, מרויח פרנסתו ברוחניות ופרנסתו בגשמיות.

עד שמביאים לאחר מכן ל"עד אשר אבוא אל אדוני שעירה"¹⁴. כי עבודת הבירורים בדרך קבלת-עול וחיות, המגיעות עד לפנימיות הנפש, גורמת ביאת משיח הפרטי אצלו – הוא¹⁵, שזו

פשוטים, מתקשרת בפשיטות העצמות.

וזהי מעלת הקבלת-עול, שבגללה נקראים בני-ישראל בשם "צבאות הוי"⁸ כי ענינו של חייל הוא: קבלת-עול.

– זה פירושו של "וישב יעקב בארץ מגורי אביו": כדי שאדם יגיע ל"אביו", כלומר – לידי כך שכל עבודתו תהיה רק לאביו שבשמים, הרי זה רק באמצעות "ארץ מגורי", עבודה פשוטה, ללא התחכמיות, ואז נעלמות הפניות והוא מתקשר עם אביו.

וזה ההוראה מייעקב אבינו: יעקב עסק בעבודת ה"ברורים", הלך לחרן ועבד בצאן לבן, ועמל קשות, כאמור: "ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותדר שנתי מעיני"⁹, ונוסף ליגיעה, היה גם צער הגוף.

והרי מכאן מוכיח אדמו"ר הזקן¹⁰, שאף כי אין לאדם שום זכות על גופו להכותו ולענותו, משום שאין הגוף רכושו של האדם אלא של הקב"ה, הרי "לצורך" (כלומר, בשביל כסף, שמשמעותו ברוחניות היא: עבודת הבירורים) – מותר.

למרות שיעקב יכול היה לטעון: למה עלי ללכת לחרן? נכון, אמנם, כי יעקב ועשו לא יכלו להיות ביחד, אך אם משום כך היה אפשרות לשלוח את עשו מבאר-שבע לחרן ושיעקב ישאר

אם גם עם אחרים: עליו לזכור, לשם השפעה על אחרים, את הכלל "קשוט עצמך, ואחר-כך קשוט אחרים"²⁰.

עליו להיות "יפה תואר ויפה מראה", ואז יהיה מסוגל להשפיע גם על אחרים.

– אין פירוש הדבר, שיש לאדם להמתין ב"טיפול" באחר עד שיגיע הוא עצמו לשיא השלמות. ודאי שלא זו הכוונה, כי למרות מצבו הוא עליו לעסוק גם עם אחרים ואסור לדחות את הדבר.

אך מצד שני עליו לזכור שהוא חייב לטפל גם בעצמו, לתקן את חסרונותיו הוא, ודבר זה – תיקון החסרונות העצמיים – חשוב לא רק לעצמו כי אם גם לשם האחר.

שכן כשיש לאדם מגרעות שאינו עושה לתיקונן – חש בהן השני, ואינו יכול, איפוא, להשפיע עליו במדה הדרושה.

יש, אם כן, להכיר את גודל האחריות לתיקון החסרונות העצמיים, שכן כשאין עוסקין בכך גורמים נזק גם לאחרים.

יש להשקיע מאמצים גדולים להיות "יפה תואר ויפה מראה" שכן המדובר לא ביחיד כי אם ברבים.

ז. ההוראה מן הספור של אשת פוטיפר היא:

גם הכנה לביאת משיח הכללי – "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו"¹⁶.

ה. בפרשת וישב מספרת התורה על יוסף הצדיק, שהיה יפה תואר ויפה מראה, והיה מסלסל בשערו¹⁷, ומשום כך "ותשא אשת אדוניו" גו' עד שניתן במאסר, ואף בהיותו שם – אשר הוא עושה ה' מצליח.

לסיפור זה שני חלקים: (א) ביחס ליוסף, שהיה יפה תואר ויפה מראה. (ב) ביחס לאשת פוטיפר. שני החלקים, ככל עניני התורה, מהוים הוראות נצחיות להתנהגות שלנו בחיי יום-יום.

ו. לגבי יוסף נאמר: "יוסף הוי' לי בן אחר", וכ"ק אדמו"ר ה"צמח-צדק"¹⁸ מפרש שעבודתו של יוסף היתה לעשות את ה"אחר" ל"בן", כלומר – לעשות בעלי תשובה.

ליוסף היה הכח הדרוש לשם כך שכן הוא עצמו היה "יפה תואר ויפה מראה", הוא היה יפה הן במצוות עשה והן במצוות לא-תעשה (כמוסבר במקומות רבים¹⁹ שענינו של "תואר" הוא מצוות עשה, ושל "מראה" – מצוות לא-תעשה), ולפיכך היה באפשרותו להשפיע גם על אחרים, להפוך מ"אחר" – ל"בן".

וזו הוראה לכל אחד, שהרי כל אחד נדרש לעסוק לא עם עצמו בלבד כי

לא בא אלא משום שהיה צורך בתוספת אותיות בתורה, ולפיכך רדף לבן אחרי יעקב, והרי הסיפור נכתב בתורה, כך שע"י כך נוספה פרשה בתורה.

וזו הוראה ביחס לכל ההעלמות וההסתרים לעבודת הוי', האמת היא, כפי שהענין הוא בפנימיותו ובשרשו, שלא זו בלבד שאינו מנגד לקדושה, כי אם, אדרבה, מסייע לקדושה, אלא שמאחר שהדבר עובד דרך "צנור" כזה – מתבטא הוא בפירוש הפוך, אבל בפנימיות יש כאן סיוע ותוספת לקדושה.

וכשהאדם לא יטעה באותה טעות של הגוי, כי אם ידע ש"אין רע יורד מלמעלה"²³, ואין קיימים כלל העלמות והסתרים, כי הענינים הם סיוע לקדושה – הרי לא זו בלבד שההעלם לא יגרום רפיון, אלא, אדרבה, הדבר יוסיף כח וחיווק.

– כאשר יחוש בעובדה זו ויחליט כך החלטה איתנה באמת, ומול האמת בטל הכל, יתבטלו כל ההעלמות וההסתרים, המניעות והעיכובים, משום שמתוך כך שהוא יודע את האמת שיש בכל דבר ניצוץ אלוקי והכל מהוה סיוע לקדושה – משפיע הוא גם על הגוף המעלים לעורר בו ולגלות את הניצוץ שלו, וממילא נראית גם כאן, באופן גלוי, הכוונה האמתית, להביא תוספת בקדושה.

רז"ל מספרים לנו²¹ שאשת פוטיפר לשם שמים נתכוונה. היא חזתה שיצאו ממנה ילדים ליוסף, אך טעתה שכן לא ממנה יצאו כי אם מבתה.

יש להיווכח מכאן שעשוי להיות

דבר שבחיצוניות ובפועל הוא היפוכה הגמור של קדושה, אך בפנימיותו הכוונה היא לשם שמים, לשם הוספה ותועלת לקדושה.

אדמו"ר הזקן מסביר בתניא²² כי בשעה שיהודי עומד ומתפלל ובה בשעה בא אליו גוי ומבלבל אותו – צריך הדבר להשפיע עליו, לא רק לא להתחשב בכך, כי אם גם, אדרבה, להתעורר ביתר שאת לתפלה ביתר כוונה ממעמקי הלב.

לכאורה, בלתי מובן: אם המטרה היא לעורר את היהודי לתפלה ביתר כוונה, מדוע מתבטא הדבר בצורה כזו שגוי יפריע לו בתפלתו, תופעה שהיא הפוכה מכך?

אך פירושם של דברים הוא שהגוי עצמו, בפנימיותו ובשרשו (והרי שרש כל דבר הוא בקדושה), יודע וחש שעליו להוסיף קדושה, אבל מאחר שהדבר עובר בעולמנו באמצעות גוי שהיא היפוכה של קדושה, מתבטא הוא בצורה הפוכה. אך הכוונה הפנימיות היא לסייע ולהוסיף לקדושה.

כפי שאומר המגיד ממעזריטש נ"ע, שכל הענין של רדיפת לבן אחרי יעקב

וישב

מתורגם ללה"ק

כַּאֲשֶׁר חָלַם יוֹסֵף אֶת חֲלוֹמוֹ, מִסֵּפֶר: "וַיִּקְנָאוּ בּוֹ אָחָיו וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדְּבָר". רְשׁ"י מְפָרֵשׁ אֶת הַמַּלְיָם "שָׁמַר אֶת הַדְּבָר": "הָיָה מִמְתִּין וּמְצַפֶּה מְתֵי יְבוֹא". כְּלוּמַר יַעֲקֹב הִמְתִּין וְצִפֶּה לְהַתְגַּשְׁמוֹת חֲלוֹמוֹ שֶׁל יוֹסֵף. מִשְׁמַעוֹת הַמַּלְאָה 'שָׁמַר' כָּאֵן, לְפִי פִירוּשׁוֹ שֶׁל רְשׁ"י, הֵיא: 'הִמְתִּין'. רְשׁ"י מְבִיא שְׁנֵי פְסוּקִים נוֹסְפִים בְּהֵם לְמַלְאָה 'שָׁמַר' יֵשׁ אוֹתָהּ מִשְׁמַעוֹת. הַדְּגֻמָּא הָרֵאשׁוֹנָה שְׁמַבִּיא רְשׁ"י הֵיא: "שׁוֹמֵר אַמוּנִים" – עִם יִשְׂרָאֵל מִמְתִּין וּמְצַפֶּה לְאַמוּנָתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שְׂיִקִּים אֶת הַבְּטָחָתוֹ לְגֵאֲלָה. הַדְּגֻמָּא הַשְּׁנִיָּה: "לֹא תִשְׁמַר אֶת הַטְּאֵתִי" – אִיּוֹב טוֹעֵן לְפָנָי הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עַל שְׂאִינוֹ מִמְתִּין וְלֹא מְעַבֵּב אֶת עֲנִישָׁתוֹ עַל הַטְּאִיו.

סִבַּת הַגְּלוּת הֵיא, כִּידוּעַ, הַחֲטָאִים. "מִפְּנֵי חֲטָאִינוֹ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ". אוּלַם הַכּוֹנֵנָה הַפְּנִימִית שֶׁל הַגְּלוּת הֵיא שְׁעַל יְדֵה נְגִיעַ לְדַרְגָּה גְבוּהָה יוֹתֵר מִהַדְּרָגָה בַּה הֵיינו קְרָם. הַמְּצַב הָרוּחָנִי בְּזִמָּן הַגֵּאֲלָה הַעֲתִידָה יִהְיֶה גְבוּהָ אִף יוֹתֵר מִן הַמְּצַב הָרוּחָנִי שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל בְּזִמָּן שְׁבִית הַמְּקֻדָּשׁ הֵיָה קָיָם.

אַמָּנָם הַגֵּאֲלָה מְגִיעָה רַק לְאַחַר הַגְּלוּת, אוּלַם כּוֹנֵנַת הַגְּלוּת הֵיא הַגֵּאֲלָה שְׁתִּבּוּא בְּעַקְבוֹתֶיהָ. לָכֵן בְּפְנִימִיּוֹת הָעֲנִיָּן, הַגֵּאֲלָה קוֹדֶמֶת לְגְלוּת. הֵיא הַמְּטָרָה שֶׁבְּגִלְלָה בָּאָה הַגְּלוּת.

בְּפְסוּק בְּפָרְשָׁתְנוּ, "וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדְּבָר", יַעֲקֹב מִמְתִּין וּמְצַפֶּה לְהַתְגַּשְׁמוֹת חֲלוֹמוֹ שֶׁל יוֹסֵף. קִיּוּם הַחֲלוּם הוּא כְּדִי לְקַיֵּם אֶת הַבְּטָחַת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא: "כִּי גַר יִהְיֶה זְרָעֲךָ בְּאַרְץ לֹא לָהֶם". קִיּוּם חֲלוֹמוֹ שֶׁל יוֹסֵף הוּא בְּגְלוּת מְצָרִים שֶׁהֵיא שְׂרֵשׁ כָּל הַגְּלוּיּוֹת.

לכך רומז רש"י בפרושו. אף שהגלות היא פּרעון על החטאים, מביא רש"י את הפסוק "לא תשמר את חטאתי" רק כדגמא שנייה. הספה הראשונה והעקרית לגלות היא הגאולה עצמה. הגלות מתרחשת על-מנת שתבוא הגאולה בעקבותיה. זוהי הדגמא הראשונה שמביא רש"י: "שומר אמונים". הדגמא שמתחסת לגלות כענש על חטאים מופיעה שנייה. בפנימיות הענין, הגאולה קודמת לגלות.

תכלית הגלות היא להגיע על-ידיה לעלוי שיהיה בעת הגאולה העתידה על-ידי משיח-צדקנו, שיבוא ויגאלנו בקרוב ממש.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ה, עמ' 183-184)

י"ט פסלו

מורי ורבי, אמר פעם שאינו רוצה חס ושלום למעט בהערכת הזולת, פרצונו לדבר רק במעלת הדבר שהוא רוצה לדבר. גם כעת מה שרוצים לדבר אין כאן פונה למעט בערכו של אף אחד, הפונה היא רק לדבר במעלת חסידות חב"ד.

חסידות חב"ד שונה מחסידיות פולין. נרצה של חסידות חב"ד היא שכל יהודי צריך לעמל ולהגיע להבנה ולהשגה אלוקית. לשיטת חב"ד למוד המחקר האלוקי הוא תפקידו וענינו של כל אחד. שיטת חסידות פולין, לעמת זאת, גורסת: "צדיק באמונתו יחיה", וכפי שהסביר הרב הקדוש רבי שלמה מקרלין: אל תקרי "יחיה" אלא "יחיה". נרפן של חסידות פולין היא שהצדיק עובד ומתיגע, והוא מחיה את כל האחרים בזכות אמונת הצדיקים שלהם.

כאשר המשיח יבוא המצב יהיה שונה, אז "כלם ידעו אותי". הכל יכירו ויבינו בשכלם את מהות ה'. "ומלאה הארץ דעה את ה' פנים לים מכסים". לכל אחד מישראל תהיה הבנה באלוקות. רק בימינו, לפני הגאולה, יש מקום לשתי

הדרכים, לדרכה של חסידות חב"ד ולדרך של חסידות פולין. לעתיד לבוא תהיה דרך אחת לכל, הכל יעסקו בחב"ד, בהבנה ובהשגה אלוקית.

כשם שבערב שבת נוהגים לטעם ממאכלי השבת, כך עלינו לטעם עתה, בתקופה שלפני הגאולה, ממטעמי הגאולה. כעת, בזמן הגלות, עלינו לעשות "כלי", הכנה למה שיהיה בעתיד. להתנהג בדגמת מה שצפוי לנו בעדן הגאולה. לכן, עתה הזמן ללמד חסידות בהבנה ובהשגה. עכשו צריך כל אחד להגיע להכרה אלוקית, על ידי למוד חסידות.

בתקופתנו למוד חסידות חב"ד, הנהגותיה ודרכיה הוא הכרת, על-מנת שנוכל ללמד תורה ולקיים את המצוות. בדור האחרון ראינו במוחש שיהודים שחיו במדינות בהן עמדו לפנייהם נסיונות קשים בקיום המצוות, רק אלו שלמדו חסידות והלכו בדרכיה הצליחו לשרוד, רק הם עמדו בנסיונות ונותרו שלמים באמונתם ובמעשיהם.

כל מי שעדיין לא קבע לעצמו עתים ללמוד חסידות – יעשה זאת מעתה ואילך, ומי שכבר יש לו קביעות עתים ללמוד חסידות – יוסיף עליה עוד ועוד. זוהי ההכנה לקראת הגאולה הקרובה, "ומלאה הארץ דעה את ה', פמים לים מכסים".

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ב, עמ' 475)

אירע לכם פעם שאיבדתם משהו? דבר שממש קרוב היה לליבכם ונלקח מכם כלא היה? אם אכן חוויתם מקרה שכזה, אתם ודאי מודעים לצער ולעוגמת הנפש שזה מביא בעקבותיו. בדרך כלל דבר שנלקח ממני ושחשוב לי ואינו - מהווה אכזבה ועצבות ובטח שלא שמחה. אבל לא רק כשנלקח משהו, לפעמים גם החמצה מדבר שיכולנו להשיג, מהווה אכזבה גדולה; הרי היינו כל כך קרובים, איך שזה לא אצלנו?!

התמיהה:

לכאורה, על פי הסבר המגיד ממעזריטש לפסוק הראשון בפרשת השבוע, יוצא שכך בדיוק התנהג יעקב אבינו: במקום לקצור לעצמו רווחים ולהרוויח עוד ועוד, התעסק בדברים פשוטים ודלים שלא נראה מביאים בכנפיהם בשורה גדולה. "וישב יעקב בארץ", מסביר המגיד, הכוונה שיעקב קבע את מושבו בעניינים "ארציים" וחומריים. ומדוע עשה זאת? בכדי ללקט, לאגור - "מגורי", לאביו, להעלות את ניצוצות הקדושה החבויים בדברים הגשמיים. למה עשה זאת יעקב? הרי ישיבה בארץ הגשמית והחומרית הינה ירידה גדולה? לא היה לו עדיף להתעסק בעניינים חשובים יותר ונעלים? מדוע הוא בזבז על זה את זמנו?

הפתרון:

וההסבר פשוט. לעתים, הויתור וההקרבה - הם המנוף להצלחה הגדולה. תלוי במה מדובר. לפעמים כדי להרוויח טוב, זקוקים ראשית להשקיע את כל הכסף ברכישת הסחורה וטיפוחה. הרווחים יגיעו בעזרת השם אם יהיו בעוד כמה חודשים, ועד אז רק עם "נזקים" במרכאות אנו יוצאים, אך לאמתו של דבר לא מדובר בנזק כי אם ברווח גדול שמגיע בעקבות ההשקעה. המטרה העיקרית שלנו הינה למלא את רצונו של הקב"ה לעולם, לעשות את שדורש מאתנו ללא פניות וחשובים אישיים. כך אמר לנו השם, כך צריך לבצע. בלי לשאול למה מה כמה ואיך. והתנהגות שכזו, סלולה היא בדרך כלל כאשר עוסקים בעניינים פשוטים. משהו בלי הרבה רעש וצלצולים, משהו שבטוח לא נכניס בו את האגו האישי שלנו, שהרי לא יכתבו על מעשה פשוט שלנו בעיתונים. כולו יהיה קודש להשם. ממבט חיצוני ניראת עבודה "פשוטה", אולם גדולה ונפלאה היא עד למאוד.

אומן בזה, הוא למד להיות שוקלייטיר ויודע להכין את כל סוגי השוקולד. הוא אפילו מצייר בשוקולד... הוא לא יפספס סדנה כזאת אם הוא נמצא בסביבה" אמר בבטחון. "וואוו" רק המחשבה על כך מילאה את פיו של שמוליק בטעם מתוק, "אבל... מה הקשר בין התוועדות י"ט כסלו לשוקולד?" שאל בייאוש. "נמצא את הקשר..." השיב חיים בנחרצות.

"קדימה, אני רק אדבר עם אבא שלך שמוליק לקבל אישור סופי ואני הולך לעצב מודעות..." תוך שעה קלה התנוססו ברחובות פרומוסקה מודעות מאירות עיניים שבשרו על התוועדות המיוחדת עם אמן שוקולד מיוחד... רק נשאר להתפלל ולראות... האם הוא יגיע בסוף??

המשך יבוא...
האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

"זהו מודעה אחרונה" התנשף יואב ומתח את ידיו במאמץ, "אני מקווה שהוא באמת יגיע..."

הם שעה ארוכה מסתובבים ברחבי העיר ותולים מודעות שמזמינים את היהודים המקומיים והמטיילים הרבים שבפרומוסקה להתוועדות י"ט כסלו חגיגית ומיוחדת.

שמוליק הוא זה שהציע את הרעיון, כשתיאשו כבר מלחשוב איך הם מוצאים את דוד של יואב. זה כמו לחפש מחט בערימת שחט, אין להם אפילו קצה חוט לדעת איפה הוא נמצא. "כל שנה בי"ט כסלו מארגנים פה התוועדות גדולה ומושקעת מאוד שמגיעים אליה הרבה אנשים. אולי השנה נפרסם במודעות איזה משהו מסויים שימשוך את דוד שלך כמו שאתה מכיר אותו להגיע להתוועדות, וככה נוכל לראות אם זה באמת הוא ולנסות לדבר איתו ולהבין מה הסיפור שלו..." חיים ויואב התלהבו מהרעיון. עכשיו נשאר רק למצוא מה ימשוך אותו להגיע...

חיים שלף חפיסת שוקולד

מכיסו, שיעזור להם לחשוב, "מישהו רוצה?" הציע, "אני רוצה, אבל קודם אברך על העוגיה..." אמר שמוליק. "שוקולד" קפץ פתאום יואב בהתלהבות. מה?? הם לא הבינו. "דוד שלי מאווד אוהב שוקולד. הוא ממש

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

כשרואים בן אדם עושה מעשה לא טוב, צריך להתאמץ לדון אותו לכף זכות ולא לחשוב עליו דברים רעים...

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

מענדי פיקל - תאיילנד
מושקא בוטמן - קומבודיה
לוי ואליהו סגל - מלטה
זעליג ומושקא חבבו - בלרוס
יהודית ליצמן - קוריאה
שניאור פיקל - תאיילנד

נוסע/סעיה

עצור לרגע

שאלה עצמית נוקבת

כעת בחיים חדשים? אמת, ישנה הנקודה היהודית שמתגלית, נכון, אבל מה גורם לה להתגלות פתאום באמצע יום בהיר?

ועוד משהו קטן שנרצה להבין. האם גם אנחנו, חיילי צבאות השם שגדלנו כחלק מקהילת אנ"ש, שזכינו להימנות על לגיונו של מלך ולשמש כשלווחיו להפצת היהדות - האם גם יש לנו רגעים כאלה של שינוי? הרי אנחנו לא צריכים בית כלא או צרה גדולה בשביל להתנהג כמו יהודי טוב. מה בעצם מעורר אותנו, יגרום לנו לערוך חשיבה מחדש על הכל, איפה אפשר להשתפר והיכן ניתן לעשות יותר טוב?

מפגש בבית האסורים

בעת שבתו של אדמו"ר הזקן בתא המאסר בפטרבורג, נכנס אל תא המאסר שלו אחד מהאנשים הבכירים ביותר ברוסיה, בכדי לתהות על קנקנו של האזרח הנכבד שיושב כאן כפי שנודע להם, לדבר עמו בענייני חכמה, וכמובן לחקור אותו. אולם לא רצה אותו בכיר רוסי לגלות את זהותו בפני אדמו"ר הזקן, ועל כן לבש בגדים שונים ופשוטים ונכנס אל התא כשאישי אינו מזהה מי ניצב כאן.

אותו בכיר רוסי בקיא גדול היה בתנ"ך ובפסוקי התורה, ומיד הפנה שאלה אל אדמו"ר הזקן מחומש בראשית. "לאחר חטא עץ הדעת, כאשר גילה אדם הראשון לפתע שהוא ערום והתחבא מבושה, חיפש אותו הקב"ה ושאלו "אייכה", היכן

השגרה סוחפת את כולם. יום רוזף יום והחיים ממשיכים כסדרם אצל מי יותר ואצל מי פחות, הסדר יום בדרך כלל קבוע ומסודר היטב, הכל מתוכנן והכל ידוע, אין רגע דל. קמים בבוקר בצורה קבועה, ממשיכים לחיידר, לשיעורים ולהפסקות עם חברים, לשיעורי הבית ולמשחקים בסוף היום וחוזר חלילה.

אבל בדרך כלל מגיע לעתים רגע אחד קטן שעוצר את הכל ונותן את אותותיו לתקופה ארוכה. איזה מאורע מכונן ובלתי שגרתי שנוגע עמוק עמוק בנפש ומשנה את כל התפיסה. בדרך כלל אפשר לראות זאת אצל יהודים רחוקים מחיי תורה ומצוות שבמהלך היום יום אינם מעוניינים אפילו לשמוע מעניינים של יהדות ואמונה בהשם, אולם כאשר אחד מקרוביהם נפטר. אופס, פתאום כאן מתחיל השינוי ולאט לאט ניתן לראות אותו מגיע יותר ויותר לבית חב"ד.

אפשר כמובן לראות זאת כשאדם נמצא בצרה ומצוקה, לבד לבד בלי שאף אחד יכול לעזור, והפלאפון כבוי... פתאום הוא נזכר שיש הקב"ה בעולם. לפתע תפילה חרישית יוצאת מבין שפתותיו. מה? הוא? הרי מעולם הוא לא האמין בכלום ולא מוכן היה לשמוע... אבל כן, הגיע הרגע והנקודה צפה ועלתה.

אז מה קורה בעצם אז לאותו יהודי, שגורם לו לזנוח את כל תפיסת עולמו ואת כל אורח חייו והנהגת עולמו כפי שהייתה עד עכשיו, ולפתוח

כיוון שנזכר ב"אייכה" שעליו למלא את רצונו ותפקידו כאן בעולם הזה הגשמי.

שאלה עצמית נוקבת

השבוע מציינים אנו את יום י"ט בכסלו, ראש השנה לחסידות והיום שבו יצא אדמו"ר הזקן מבית המאסר, והתבטל הקטרוג שהיה בשמים כנגד הפצת תורת החסידות.

ישנם הרבה מסרים ועניינים רבים הניתנים ללמידה מהיום הגדול הזה, אולם לפחות במסגרת זו נתמקד במסר הזה של אדמו"ר הזקן לאותו בכיר רוסי:

עלינו לזכור שהקב"ה תובע מאתנו: "אייכה" היכן אנחנו נמצאים. הרבי תובע מאתנו: "אייכה?" אתה, שליח צעיר, היכן אתה נמצא? האם ביצעת את כל אשר דרשו ממך? האם הפקת מעצמך את המיטב או שאתה מעדיף לפעמים לנוח ולהותיר את העבודה למישהו אחר.

שינוי גדול בחיים וקבלת החלטה טובה ותקיפה שתשנה את סדר יומנו, לא חייבת להתקבל דווקא כאשר יש צרה או כמו אותם אלה הרחוקים מתורה ומצוות שזקוקים לסיבה להתבוננות וחשיבה מהי האמת בחיים. מ"ט כסלו ננצור את המסר לזכור בכל עת "היכן אנחנו אווזים בענייני תורה ומצוות".

"מעשה אחד, דיבור אחד או אפילו מחשבה אחת", ציטט הרבי אין ספור פעמים את לשונו של הרמב"ם, "יכול להכריע עצמו והעולם כולו לכף זכות ולהביא תשועה והצלה". אין לך מושג מה, אבל אפילו המעשה הכי קטן שתעשה יכול להביא את משיח.

אתה נמצא", ציטט אותו בכיר מן התורה והראה בקיאות. "דבר אחד רק לא הבנתי", האם הקדוש ברוך הוא, כל יכול שמאום אינו נסתר מפניו, אינו יודע היכן נמצא אדם הראשון שצריך הוא לקרוא לו ולחפשו בשאלות?"

אדמו"ר הזקן מיד השיב בפני הבכיר את פירושו של רש"י על הפסוק. "הקדוש ברוך הוא ודאי ידע היכן נמצא אדם הראשון, סיבת השאלה "אייכה" הייתה רק דרך "נימוסית" כביכול לפתוח איתו בשיחה..."

הבכיר חיך מלוא פיו. "את פירושו של רש"י לפסוק מכיר אני גם מכיר, רצוני לשמוע מה יש לכם לומר על כך, מהו החידוש שלכם לשאלה זו".

דממה השתררה ואז השיב אדמו"ר הזקן. "את השאלה הזו, "אייכה?", מפנה הקדוש ברוך לכל אדם ואדם בעולם ושואל אותנו, "היכן אתה נמצא?!" הרי אתה חי בעולם כך וכך שנה", וכאן נקב אדמו"ר הזקן בגילו המדויק של אותו בכיר רוסי... "האם פעלת את שנדרש ממך, היכן אתה..."

לימים סיפר אדמו"ר הרי"צ בזיכרונותיו, כי בעת שבת אדמו"ר הזקן בבית המאסר היה בהתרוממות הרוח ובשמחה גדולה על כך שזכה להפיץ את תורת החסידות מתוך מסירות נפש ומבלי להתפעל, וכמעט שהגיע עקב כך למצב של 'כלות הנפש'. ודווקא שאלה זו של אותו בכיר הרגיעה את אדמו"ר הזקן

שאלות לשלח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM